ఇలాంటి అమ్మాయిలెందరో!

"ఆంటీ!

సెకండ్‌ఫ్లోర్ 201లో ఒక అమ్మాయి కొత్తగా వచ్చింది. చూశారా?" అంది పక్కింటి రోష్నీ. "ఎవరు? ఎవరొచ్చారు. కొత్తగా వచ్చారా! నేను చూడలేదే" అన్నాను.

"అదిగో, అదిగో అక్కడ నిల్చుంది చూడండి ఒకసారి" అంది రోష్నీ. నేను కుతూహలంగా రేలింగ్ దగ్గరకు వెళ్లి కిందకి చూశాను. మా అపార్ట్‌మెంట్స్ డిజైన్ గుండ్రంగా ఒక నుయ్యి ఆకారంలో వుండి ఏ యింటి నుంచి చూసినా అన్ని యిళ్లు కనిపిస్తాయి. మధ్య రేలింగ్ దగ్గిర నిలబడితే మొత్తం యిళ్లన్నీ కనిపించేట్లు వుంది. నేను ఫోర్త్ ఫ్లోర్‌లో నిలబడి చూశాను. 202 గుమ్మం దగ్గర ఓ చామనచాయగా, పొట్టిగా, పీలగా పంజాబీ దుస్తుల్లో వున్న ఒకమ్మాయి నిలబడి వుంది. "ఆంటీ! ఆ అమ్మాయిని చూశారా. ఇందాక లిఫ్ట్‌లో వస్తుంటే చూశాను. ఫ్యామిలీ టైపు అమ్మాయిలా లేదాంటీ" అంది మళ్ళీ. ఈలోగా ఆమె భర్తకూడా మా దగ్గిరకి వచ్చి "అవునాంటీ! ఆ అమ్మాయి సరి అయిన అమ్మాయి కాదు, మామూలు ఫ్యామిలీ టైపు కాదు" అన్నాడు. మగవాళ్లకీ విషయాలు మనకంటే బాగా అర్థమవుతాయి.

"అదేంటి, ఎందుకలా అనిపించింది? ఒక్కర్తే వుంటుందా? భర్త, సంసారం ఎవరూ లేరా?" అన్నా ఆశ్చర్యంగా.

"ఏమో ఆంటీ! మాటా, మొహం చూస్తే ముస్లిమ్ అనిపించింది. కాని ఒకరితో గుజరాతీ అంది, యింకోరితో మార్వాడి అందిట" రోష్నీ.

"నిన్న రాత్రి, అర్ధరాత్రి దాటాక ఎవరో యిద్దరు మగవాళ్లు వచ్చి అడిగారట

202 ఫ్లాట్ ఎక్కడని. వాచ్‌మన్ కొత్తవాళ్లని చూసి మీరెవరు అంటే ఆ యింటికెళ్లా లన్నారట. వాచ్‌మన్ చెప్పాడు వాళ్లు ఆ యింట్లోకెళ్లి మళ్లీ తెల్లారి ఐదు గంటలకి వెళ్లిపోయారట." అన్నాడు రోష్ని భర్త మనోజ్.

"అదేమిటి నాకసలు తెలియనే తెలియదు. ఎప్పుడొచ్చిందో అసలు చూడనే లేదు నేను. మరి సామాను అదీ ఏం లేదా?"

"ఏమో ఎవరికి తెలుసు? ఏవో అట్ట పెట్టెల్లో కొన్ని సామాన్లు రిక్షాలో తెచ్చిందంతే. ఒకసారి మీరు పిల్చి అడగండి తెలుస్తుంది అసలెవరనీ" అంది మళ్లీ.

ఆ బిల్డింగులో నా పెద్దరికానికి అంతా కాస్త విలువ యిస్తారు. ముందునుంచి ఆ బిల్డింగు మంచి చెడ్డలు, అవసరాలు చూడడం ప్రెసిడెంటుగా, సెక్రటరీగా, ట్రెజరర్‌గా చాలా రోజులు పనిచేసి, ఆడవాళ్లకి క్లబ్బు పెట్టి, గేమ్స్ ఏనివర్సరీ డేలు, సెలబ్రేట్ చేసి, గణేశ్ పూజలవీ చేసి ప్రతి దానిలో నేను ఇంటరెస్ట్ తీసుకుని చేసేదాన్ని. మంచయినా, చెడయినా అంతా నన్ను సంప్రదిస్తుంటారు. నీళ్లు రాకపోయినా, పని మనుషులు తుడవక పోయినా కేకలు పెడ్తుంటాను.

బిల్డింగు మీద ఇంటరెస్ట్ చూపే ఇద్దరు ముగ్గురిలో నేనూ ఒకరినవడం వల్ల ఆడవాళ్లంతా ఏం జరిగినా నాకు చెప్తుంటారు. అసలు ఆ అమ్మాయి ఎవరో, ఏమిటో తెల్సుకోవాలని చప్పట్లు కొట్టి పైకి రమ్మని పిలిచాను. పైకి వచ్చింది.

"కొత్తగా వచ్చారా? ఎవరు నీవు? ఎక్కడ నుంచి వచ్చారు?" అన్నా హిందీలో కాస్త నవ్వుతూనే పలకరించా. ఎవరో సరిగ్గా తెలియకుండా అమర్యాదగా మాట్లాడడం సభ్యత కాదు కదా! మనిషి చామనచాయ రంగుతో పీలగా, గిడసబారినట్టు వుంది. వయసు ఇరవై దాటదు. మెడలో నల్లపూసల గొలుసు, చేతులకి మెహందీ వుంది. చుడీదార్, కుర్తా వేసుకుంది.

"అవునండీ! ఓల్డ్ సిటీలో వుండేవాళ్లం. మొన్నే వచ్చాం!" అంది.

"మీవారేం చేస్తారు?" అన్నాను.

ఆ అమ్మాయి నా మొహం వంక చూసి "మాకు ఓల్డ్ సిటీలో డ్రైఫ్రూట్స్ షాపు వుంది." అంది.

పేరేమిటి? షాపెక్కడ అన్నా. ఏదో పేరు చెప్పింది.

"చూడమ్మాయి! నీ పేరేమన్నావు? షాలిని అన్నావు కదూ! ఇక్కడ కొత్తగా అద్దెకు

వచ్చినవాళ్లు ఒక నెల అడ్వాన్స్‌గా మెయిన్‌టెనెన్స్ కట్టాలి. మీ ఆయన వస్తే తీసికెళ్లి ప్రెసిడెంటు గారిని, సెక్రటరీ గారిని కలవమని చెప్పు. ఎవరు ఇల్లు మారారో, కొత్తగా వచ్చారో అసోసియేషన్ వాళ్లకి తెలియాలి. అంచేత అతన్ని వెళ్లి కలవమని చెప్పు" అన్నాను.

"అలాగే" అంది.

"కొత్తగా పెళ్లయిందా? ఎక్కడయింది?" మళ్లీ అడిగా. చేతుల మెహందీ, కొత్తగా మట్టి గాజులు చూసి అడిగా.

"ఆ... మాది గుజరాత్. అక్కడయింది." అంది.

"ఒక్కర్తివే వున్నావు. అత్తవారెవరూ లేరా?" మళ్లీ ఆరా తీసా.

"మా సాస్‌జీ వాళ్లు తరువాత వస్తారు." అంది.

"నిన్న రాత్రి ఎవరో ఇద్దరు మగవాళ్లు అర్థరాత్రి వచ్చారని వాచ్‌మన్ చెప్పాడు. అలా ఎప్పుడు పడితే అప్పుడు రాత్రి కొత్తవాళ్లని బిల్డింగ్‌లోనికి రానీయం. ఎవరు వాళ్లు?"

ఆ అమ్మాయి మొహంలో రంగులు మారాయి. కాస్త తడబడి "మా కాకాజీ, చాచాజీ. యిదివరకుండే వారం కదా. అక్కడ మేమంతా పరిచయం" అంది.

"పరిచయం అయితే అలా అర్థరాత్రి వస్తే తలుపు తీయడు వాచ్‌మన్. వాళ్లకి చెప్పు" అన్నాను. కాస్త మొహం ముడుచుకుంది. "ముందు రేపు ఆదివారం కదా! మీ ఆయన్ని సెక్రటరీని కలవమని చెప్పు. అడ్వాన్స్ కట్టాలి." అన్నాను.

అపుడు అసలు సంగతి ఏమిటో తెలియకుండా యింకేమనలేక అంతటితో సరిపుచ్చాను. మొగుడున్నాడో లేడో, సంగతేమిటో తెల్సుకున్నాకే మిగతా విషయాలు చూడొచ్చు అనుకున్నాను.

"చూశారా ఆంటీ! ఆ అమ్మాయి ముస్లిం పిల్లలా లేదు. బొట్టు పెట్టుకుని తయారయింది కాని ఆ భాష అది గుజరాతీలా వుందా?" అంది రోష్ని.

"ఏమో ఓల్డ్‌సిటీలో వుండేవారం అందిగా. అందుకని ఆ భాష పట్టుబడిందేమో. చూద్దాం! నాల్గు రోజులు పోతే సంగతులు తెలుస్తాయిగా" అన్నాను.

* * * * * *

తరువాత మర్నాడు రాత్రి వంటిగంటప్పుడు ఎవరో ఇద్దరు మగవాళ్లు వస్తే వాచ్‌మన్ అడ్డుకుంటే గొడవయిందని, వాచ్‌మన్ వారిస్తున్నా దురుసుగా అతన్ని తోసి, తిట్టి వాళ్లు ఆ యింటికెళ్లారని తెల్లారి వాచ్‌మన్ సెక్రటరీకి కంప్లయింట్ ఇచ్చాడు. భర్తని తీసికెళ్ల పరిచయం చేసి డబ్బు కట్టమన్నా వచ్చి నాల్గురోజులయినా భర్తనీ తీసికెళ్లలేదు, డబ్బూ కట్టలేదు. సూపర్‌వైజర్‌ని పిలిచి అడిగి పిల్చుకురమ్మంటే మా ఆయన ఊళ్లో లేడు. వచ్చాక కడ్తాంలే అని నిర్లక్ష్యంగా అందిట. ఆ రాత్రి ఎనిమిది గంటలకి ఈ అమ్మాయి మిలమిలలాడే బట్టలు, లిప్‌స్టిక్, సెంటులు, మల్లెలు పెట్టుకుని బయటికి వెళ్లి అర్ధరాత్రి ఎవరో మగవాళ్లతో వచ్చిందట. వాచ్‌మన్ ఆపితే నా ఇంటికి నావాళ్లొస్తారు. అడగడానికి నువ్వెవరు అని దబాయించిందట. సెకండ్ ఫ్లోర్‌లో ఆడవాళ్లంతా మాట్లాడుకుని నా దగ్గరకు వచ్చారు. "ఆంటీ! ఆ అమ్మాయి విషయం చూడండి. మొగుడు లేడు మొద్దులు లేడు. రాత్రిళ్లు రకరకాల మగవాళ్లు వస్తున్నారంట. నిన్న రాత్రి నేను మా ఆయన సెకండ్‌షో సినిమాకి వెళ్లి వచ్చేసరికి వాచ్‌మన్‌తో గొడవపడ్తోంది." అంది ఒకావిడ. "పగలంతా పడుకుంటుంది. సాయంత్రం ఎనిమిదయ్యాక ముస్తాబయి ఎక్కడికో వెళ్తుంది. మళ్లీ రాత్రి మగాళ్లతో వస్తుందని వాచ్‌మన్ అన్నాడు." అన్నారిద్దరుముగ్గురు. మావి అరవై ఫ్లాట్లు. రాత్రిళ్లు ఏం జరిగేది మాలా పెందరాడే పడుకునే వారికి తెలియదు కాని ఆలస్యంగా షాపులనుంచి వచ్చే బిజినెస్‌వాళ్లకి, క్లబ్బులకి వెళ్లి వచ్చే మగాళ్లకి తెలుస్తుంది.

అసలు సంగతి వాచ్‌మన్‌నే అడుగుదాం అని పిలిచా. "ఏంటమ్మ గారూ, అది దొంగముండండి. మొగుడు లేడు, పెళ్లి లేదు. దందా పెట్టిందిక్కడ. మేం సెక్రటరీ గారికి చెప్పాం. ప్రెసిడెంటుగారికి చెప్పాం. మీరెవరూ పట్టించుకోకపోతే మేం ఏం చెయ్యాలి? మొగుడ్ని చూపించమంటే ఊరెళ్లాడంటుంది. వచ్చిన వాళ్లందరినీ కాకాజీలు, చాచాజీలు, బంధువులు అంటుంది. మేం ఏం చెయ్యాలి?" అన్నాడు.

"ఆంటీ! ఇంట్లో వున్నట్టుంది. మీరు రండి మాట్లాడదాం. రండి." అన్నారు. నలుగురైదుగురు ఆడవాళ్ల కలిసి వెళ్లి తలుపు కొట్టాం. నిద్రపోతున్నట్టుంది. నిద్రలోంచి లేచి విసుగ్గా తలుపు తీసింది. లోపలికి తొంగి చూస్తే బెడ్‌రూములో ఓ పెద్ద షోకయిన డబుల్‌కాట్ మంచం, సిల్కు దుప్పటి, రెండు ఫేము కుర్చీలు, వంటింట్లో నాలుగు గ్లాసులు, గిన్నెలున్నాయి. మమ్మల్ని చూసి నవ్వబోయి, మా సీరియస్ మొహాలు చూసి 'ఏమిటి' అంది.

"వారం రోజులయింది నీవు వచ్చి. అడ్వాన్స్ కట్టమన్నా కట్టలేదు. నీ భర్తని

పరిచయం చేయి అన్నా చెయ్యలేదు. వాచ్‌మన్ రోజూ కంప్లైంట్ చేస్తున్నాడు. రోజూ ఎవరెవరో కొత్త మగాళ్లు వస్తున్నారని." కాస్త సీరియస్‌గానే అన్నాను.

"మా ఆయన ఊర్లో లేడు. వచ్చాక కడ్తాడు." అంది కాస్త నిర్లక్ష్యంగా.

"మీ ఆయన ఊర్లో లేనప్పుడు ఎవరెవరో మగాళ్లు రాత్రిళ్లు ఎందుకు వస్తారు?" అంది ఒకావిడ.

"ఏం మీ ఇంటికి బంధువులు ఎవరూ రారా?" అంది కాస్త పొగరుగా.

"బంధువులు వస్తారు. యిలా అర్ధరాత్రి రోజుకో మగాళ్లు రారు. అసలు నీ సంగతి మాకే అర్థం కావడం లేదు. గుజరాతి అంటావు. మార్వాడి అంటావు. అసలు నీకు పెళ్లయిందా? ఏది నీ పెళ్లి ఫోటోలుంటే చూపించు." అంది మీనా అన్నావిడ.

"ఇక్కడ లేవు. మా అత్తారింట్లో వున్నాయి." తడుముకుంటూ అంది.

"ఒక్క ఫోటో అయినా లేదా? నీవు అబద్ధం ఆడుతున్నావు. నిజం చెప్పు. ఈ వేషం? ఎవరితోనన్నా పారిపోయి వచ్చావా? అసలు ఈ ఇల్లు కుదిర్చి నిన్నిక్కడ పెట్టింది ఎవరో చెప్పు. వాళ్లతో మాట్లాడుతాం." అని దబాయించాను. ఆ అమ్మాయి వరస చూస్తే ఏదో లేచి వచ్చిన బాపతేమో, ఎవడో తీసుకొచ్చి ఇక్కడ సెకండ్ సెటప్ పెట్టాడేమో అని ఒక అనుమానం వచ్చింది. అలా ఎవడో తీసుకొచ్చి పెడితే వాడే వచ్చి పోవాలి కాని ఇలా రోజుకో కొత్తవాళ్లు రావడం ఏమిటని మా ఆలోచన.

"మా ఆయన స్నేహితులు కుదిర్చారు ఇల్లు. ఆళ్లెవరో నాకు తెలీదు." అంది.

"ఇదిగో చూడు. యింకో రెండు రోజులలో డబ్బు కట్టకపోతే నీళ్లు, కరెంటు బంద్ చేస్తాం. మా రూలు ప్రకారం.. నీ మొగుడ్ని సెక్రటరీకి చూపించకపోతే యిక్కడ వుండనీయం. ఇంటి ఓనర్స్‌కి కంప్లైంట్ చేసి ఖాళీ చేయిస్తాం జాగ్రత్త. ఇలా ప్రతి వాళ్ళని అర్ధరాత్రి బిల్డింగులోకి రానీయవద్దని వాచ్‌మెన్‌కి ఆర్డరిచ్చాం." అని చాలా గట్టిగానే చెప్పాను. "చూద్దాం. యింకా రెండురోజులాగి ఓనర్‌కి చెపుదాం." అని అందరితో చెప్పి పంపాను.

ఇలా బెదిరించినా ఆ సాయంత్రం ముస్తాబై తను బయటికి వెళ్లిపోయి తెల్లారి ఐదు గంటలకి తిరిగి వచ్చిందట. వెంట మరో అమ్మాయిని కూడా తీసుకొచ్చింది. రెండు రోజులు గడిచినా డబ్బు కట్టలేదు అసోసియేషన్‌కి. మరోసారి సూపర్‌వైజర్ వెళ్లి అడిగినా ఆయన లేడు అంటూ పాతపాటే. ఆ వార్నింగ్ ఇచ్చాక రెండు రోజులు

ఆ అమ్మాయిలిద్దరూ ముస్తాబై ఏ అర్థరాత్రో కొంపకి చేరేవారు. అలా రెండు రోజులయ్యాక నీళ్లు, కరెంట్ బంద్ చేశాం. అదే మామూలు వాళ్లయితే వచ్చి మాట్లాడి ఏదో కడ్తాం అలా కట్ చేయవద్దు అని చెప్పి మాట్లాడేవారు. ఆ అమ్మాయి ఏం అనలేదు. కింద నుంచి రెండు బకెట్లు నీళ్లు తెచ్చుకునేది. రాత్రంతా ఇంట్లో వుండేది కాదేమో! కరెంట్ కట్ చేసినా పెద్ద తేడా కనబడలేదనుకుంటాను. కనీసం ఎవరిని వచ్చి టైమివ్వమనైనా అనకపోవడంతో మా అనుమానం బలపడింది. ఆ అమ్మాయి ఫ్యామిలీ టైపు కాదు. ఎవడో తీసుకొచ్చి ఇక్కడ ఇల్లు కుదిర్చి పెట్టి వెళ్లాడు అన్నది అర్థమయింది. ఫ్యామిలీలుండేచోట యిలాంటివి ఎలా సాగనిస్తాం. మీటింగు పెట్టి ఓనర్‌కి ఫోను చేశాం. అతను తనకేం తెలియదు. ఎవరో ఎమ్మెల్యే తాలూకు వాడినంటూ ఫోనుచేసి ఇల్లు నా బంధువులకంటే అద్దెకిచ్చాను. అది కూడా ఓ బ్రోకర్ కుదిర్చాడు. నాకేం తెలీదు. ఎవరో ఏమిటో?" అన్నాడు. "ఇలాంటి వాళ్లని తెచ్చి సంసారులుండేచోట పెడతావా? అద్దెకిచ్చే ముందు చూడద్దా? ముందు ఖాళీ చేయించి." అని కేకలు వేశాం. "మీరే అసోసియేషన్ తరఫున ఏక్షన్ తీసుకుని ఖాళీచేయించండి. నాకేం అభ్యంతరం లేదు." అన్నాడు ఇంటి ఓనర్.

మేం ఆ అమ్మాయిని ఎలా పంపించాలా అని ఆలోచించే లోపలే ఆ రాత్రి ఇద్దరు గూండాల లాంటివాళ్లు ముస్లిముల్లా వున్న ఇద్దరితో కలసి అర్థరాత్రి యిద్దరమ్మాయిలు వచ్చారట. వాచ్‌మెన్ వదలకపోతే వాళ్లిద్దరూ బెదిరించి తంతాం, చంపుతాం అంటూ బెదిరించి వాడ్ని లెక్కచెయ్యకుండా తోసుకుని లోపలికి వెళ్లిపోయారట. వాచ్‌మెన్ కాస్త తెలివి ఉపయోగించి నెమ్మదిగా బయట గడియపెట్టి వెళ్లి సెక్రటరీని లేపి చెప్పాడు. "అలా మనుష్యులు లోపలుండగా గడియ పెడితే ఏం గొడవ వస్తుందో? రౌడీల్లా వున్నారంటున్నావు. రేపు అందరం కల్సి ఆలోచిద్దాం. పోలీసులని పిలవవచ్చు గాని మా చుట్టాలంటే మన దగ్గరి ఆధారం ఏముంది? వాళ్లెవరో, యీ అమ్మాయి బ్రోతల్ అని నిరూపించడానికి. ఇవాల్టికి వదిలెయ్" అన్నాడట సెక్రటరీ.

మర్నాడు సాయంత్రం ఆ అమ్మాయి బయటకి వెళ్లగా చూసి ఆ తాళం మీద తాళం వేయించేశాం. ఆ అమ్మాయిలిద్దరూ తెల్లారి ఐదుగంటలవేళ ఇల్లు చేరారట. తాళం మీద తాళం చూసి వాచ్‌మెన్‌తో దెబ్బలాటకి దిగి రాయి తెచ్చి తాళం బద్దలు కొట్టే ప్రయత్నం చేస్తుంటే వాచ్‌మెన్ అడ్డుకుని అసోసియేషన్ తాళం వేశారు. అది బద్దలు కొడితే చాలా గొడవవుతుంది. తెల్లారేవరకు ఆగి వాళ్లతో వెళ్లి మాట్లాడండి.

ఇపుడు ముట్టుకోడానికి వీలు లేదు అని బెదిరించాడుట. ఇద్దరు అమ్మాయిలు డాబా మెట్లు ఎక్కి కూర్చున్నారట. ఆరు గంటలకి నేను లేవగానే వాచ్‌మెన్ వచ్చి జరిగింది చెప్పాడు.

నేను ఇద్దరం ముగ్గురం ఆడవాళ్లం కలిసి వాళ్లని కిందికి రమ్మన్నాం. వస్తూనే "మా ఇంటి తాళం మీద తాళం ఎందుకు వేశారు?' అంది ఎటాకింగ్‌గా.

"ఎందుకు వెయ్యం? ముందు ఒక సంగతి. మీరు ఇక్కడ మర్యాదస్థుల ఇళ్ళ మధ్య ఇళ్లు తీసుకుని బ్రోతల్‌హౌస్‌గా మారిస్తే వూరుకోం. రెండోది మాకివ్వాల్సిన డబ్బు కట్టకపోతే రూల్సు ప్రకారం తాళం వేసే అధికారం మాకుంది." ఆ అమ్మాయి డబాయింపుకి దిగేసరికి వళ్లు మండి చాలా గట్టిగానే అన్నాను.

"చూడు! మీరు ఆ తాళం బద్దలు కొట్టే పని చేస్తే వూరుకోం. పోలీసు కంప్లైంట్ యిచ్చి మీరు దందా చేస్తున్న సంగతి చెప్పి జైల్లో వేయిస్తాం. అట్టే మాట్లాడకుండా మా డబ్బు కట్టి మీ సామాన్లు తీసుకుని మీరు వెళ్లండి. ఇంటి ఓనరుతో కూడా మాట్లాడాం. మీరిలాంటివారని తెలియదని, మేం ఏం చేసినా తనకేం సంబంధం లేదని మిమ్మల్ని వెళ్లగొట్టమని చెప్పాడు." ఆ అమ్మాయి ఆ దెబ్బతో కాస్త తగ్గింది.

రెండో అమ్మాయి బిక్క మొహం పెట్టి "ఆంటీ! ఒకసారి తాళం తీస్తే నా బట్టలు తీసుకుని వెళ్లిపోతాను. ఇది యీమె ఇల్లు. నేనూరికే వచ్చానంతే." అంది.

"అదంతా మాకనవసరం. డబ్బు కడితేనే తాళం తీస్తాం. డబ్బు కట్టి వెంటనే ఖాళీ చెయ్యాలి. ఇక్కడొక్క క్షణం వుండనీయం." ఖచ్చితంగా అన్నా. "మీ ఇష్టం వచ్చినట్లు అర్ధరాత్రిళ్ళు మగాళ్లని తీసుకొచ్చి మా బిల్డింగు పరువు తీస్తే చూస్తూ వూరుకుంటామా?" చాలా గట్టిగా దబాయించాను. ఇదంతా హిందీలోనే మాటలు.

"వాళ్లు మా చాచాలు, కాకాలు..." రెండో అమ్మాయి ఏదో చెప్పబోయింది. "ఛ, ఊరుకో. వాళ్లేం నమ్మరులే నీ మాటలు." మొదటి అమ్మాయి కసిరింది. రెండో అమ్మాయి ఏడుపు ఆరంభించింది. "నేను రానంటే కల్సి వుందాం రమ్మన్నావు. నా బట్టలు, వస్తువులు వుండిపోయాయి. ఎలా ఇప్పుడు?" అంటూ దుయ్యబట్టింది. మొదటి అమ్మాయి మొహం గంటుపెట్టుకుంది. "రేపొక రోజు టైమివ్వండి. ఎల్లుండి కడ్తాం డబ్బు." అంది రాజీకొస్తూ.

"ఎల్లుండే తాళం తీస్తాం. తాళం తీసాక సామాను తీసుకుని వెంటనే వెళ్లాలి. డబ్బు తెచ్చాక మాట్లాడు." పొద్దుటే పనివేళ వాళ్లతో యింక వాదించే టైము లేక

అందరం లోపలికెళ్లాం. ఇద్దరమ్మాయిలు ఆ రెండో అంతస్తు మెట్లమీద కూర్చుని మాట్లాడుకుంటూ కళ్లు తుడుచుకుంటూ కూర్చున్నారు.

ఓ గంటా రెండు గంటలు పోయాక కాఫీ అదీ తాగి కాస్త పని చేసుకుని బయటికి తొంగి చూసేసరికి వాళ్లక్కడే కూర్చున్నారు. ఒక్కక్షణం జాలేసింది. అప్పటికప్పుడు పాపం పొమ్మంటే ఎక్కడికి పోతారు? బట్టలవి యింట్లో వుండి పోయాయి. ఏం చేస్తారు. అనిపించి కాస్త బాధ వేసింది. మనసుండబట్టలేక సెకండ్ ఫ్లోర్‌వైపు వెళ్లాను. నే వెళితే కాస్త ఆశగా చూశారు. మొదటి అమ్మాయి ఏదో అనబోయింది. "చూడమ్మాయి. చూస్తే పట్టుమని ఇరవై ఏళ్లున్నట్లు లేవు. ఎందు కిలాంటి పనులు చేస్తున్నావు? ఇలా వళ్లమ్ముకునే పనికి దిగడం ఎంత నీచం?" అన్నాను.

ఆ అమ్మాయి చురచుర చూసింది. "మరి ఏం చెయ్యాలి? ఏం తిని బతకాలి?" అంది తీక్షణంగా.

"ఏం నీకెవరూ లేరా? అమ్మా, నాన్నా, చూసేవాళ్లు లేరా? పెళ్లి చెయ్యలేదా?" నాలోని రచయిత్రి సంగతి తెల్సుకోవాలని కుతూహలపడింది.

ఆ అమ్మాయి ముఖం ముడుచుకుంది. "వున్నారు. అంతా వున్నారు. వాళ్ళకి ఎక్కువై వదిలేశారు."

"అదేమిటి? ఆడపిల్లని అలా గాలికి వదిలేశారా?"

"ఎనిమిది మంది పిల్లం. అయ్య చచ్చాడు. అమ్మ ఎక్కడనుండి తెచ్చి పెడుతుంది. మా పక్కింటి అబ్దుల్‌భాయి బొంబాయిలో ఉద్యోగం యిప్పిస్తా అంటే నమ్మి పంపింది ఆడితో. ఆ సచ్చినోడు నన్ను ఎవరికో రెండు వేలకి అమ్మి పోయాడు."

"నీవు ముస్లిమ్‌వా, మాతో హిందూ అని అబద్ధం చెప్పావు. గుజరాతి అన్నావు."

తల దించుకుంది ఆ అమ్మాయి. "ముస్లిం అంటే ఎవరూ ఇళ్లు ఈయరు అందుకని." అంది.

"మరి బొంబాయి నుంచి యిక్కడికెలా వచ్చావు? " ఈ కథ వివరాలు తెల్సుకోవాలనిపించి పని కూడా పక్కకి పెట్టి మాటలకి దిగాను.

"ఎందుకిదంతా. తాళం తియ్యండి. రేపు డబ్బు కడతా." నేను మెత్తబడటం చూసి జాలిగా అడిగింది.

"నేను సెక్రటరీతో మాట్లాడి తరువాత చెప్తాను. ముందు అంతా నిజం చెప్పు. బొంబాయి నుంచి ఎలా వచ్చావు?"

"నన్ను కొన్న ఆంటీ ఇద్దరు ముగ్గురు అమ్మాయిలను బెంగుళూరు పంపించి బట్టలిప్పించి నైట్ క్లబ్బులో డ్యాన్స్ చేయడానికి డాన్సు నేర్పించింది. కొన్నాళ్లకి డ్యాన్సులు చేస్తుంటే పోలీసులు ఓనాడు రైడ్ చేసి పట్టుకుని జైల్లో పెట్టారు. నాలుగు తన్ని డబ్బులు కట్టేవారు లేక వదిలేశారు వాళ్లు. అక్కడ ఇంకొకడు తగిలి "నాతో హైదరాబాదు రా, నా దగ్గిరుందువు" అన్నాడు. వాడెవడో డబ్బున్న వాడులాగా వున్నాడు. మార్వాడి అన్నాడు. ఓల్డ్‌సిటీలో ఓ ఆరు నెలలు ఓ రూము తీసి పెట్టాడు నన్నక్కడ. కావాల్సివచ్చినప్పుడు వచ్చిపోయేవాడు. మోజు తీరాక రావడం మానేశాడు. ఆడు చెప్పాడని ఇంకెవరో మగాళ్లు వచ్చిపోయేవారు. బతకాలి గదా, డబ్బుకావాలి గదా! నేనింకేం చెయ్యాలి?" జవాబియ్యి అన్నట్లు చూసింది.

"నీవేం చదువుకోలేదా?" అన్నాను.

నవ్వింది.

"చదువు! తిండికే లేనప్పుడు సదువెక్కడ? మా బాబా బతికుండగా స్కూలు కెళ్లేదాన్ని. ఐదో క్లాసు దాకా చదివా. అయ్య పోయాక అమ్మ చదువు మాన్పించి పనికి పెట్టింది.

"మరి యిక్కడికెలా వచ్చావు? మూడువందలు అద్దె, ఏడొందల మెయింటెనెన్స్ ఇవన్నీ కట్టేంత సంపాదనుందా? ఇక్కడ అద్దెకి దిగావు మరి! ఇలాంటి ఇళ్లమధ్య వూరుకుంటారనే వచ్చావా?"

"ఎవడో బ్రోకర్ కుదిర్చాడు. ఇలా సంసారుల మధ్య వుంటే, ఫ్యామిలీ టైపని నమ్మి మగాళ్లు ఇష్టపడతారని. ఇల్లు, మంచాలు అవి చూసి ఫ్యామిలీ టైపంటే మోజుంటుంది. నీ సంపాదనలో నెలకింత యియ్యాలి. నే కష్టమర్లని పంపిస్తూ వుంటానని మాట్లాడి పెట్టాడు. వాడే ఇంటి ఓనర్‌తో మాట్లాడి అడ్వాన్స్ కట్టాడు."

"మరి వాడినే అడిగి మెయిన్‌టెనెన్స్ కట్టకపోయావా? ఏం డబ్బులు సంపాదిస్తు న్నావు, ఏడొందలు లేకుండా వున్నావా?" అన్నా.

"ఏం సంపాదన. వంద, రెండొందలు యిస్తారు వెధవలు." ఏడ్చుకుంటూ మాట్లాడింది కసిగా.

ఆ అమ్మాయి ఈ రెండు మూడేళ్లలోనే ఎంత రాటుదేలిందో అర్థమైంది. ఇరవై

ఏళ్ల అమ్మాయి పట్టుమని పదహారేళ్లకే ఇలాంటి జీవితంలోకి నెట్టబడి బతుకు తెరువుకి వళ్లమ్ముకునే స్థితికి పరిస్థితులు లాగినందుకు బాధ, జాలి కల్గింది. ఓ ఆడపిల్ల కడుపుకోసం తన వాళ్లున్నా తన బతుకు తనతోవ చూసుకోవాల్సి రావడం, దానికి కారణమైన బీదరికం... కన్న తల్లి కూడా పట్టించుకోకుండా వదిలెయ్యడం, డబ్బు కోసం పిల్లని నిర్దాక్షిణ్యంగా అమ్ముకోడం... ఇలాంటి కథలు ఎన్నెన్నో రోజుకి జరుగుతుంటాయి. ముఖ్యంగా ముస్లిమ్ బీదకుటుంబంలో మొగాళ్లు రెండు, మూడు పెళ్ళిళ్లు చేసుకుని డజన్లకొద్ది పిల్లలని కనడం, డబ్బులకి అమ్మడం, అరబ్ దేశాలకి పెళ్లి పేరుతో ఎవడితోనో పంపడం, ఇలాటి వార్తలన్నీ పేపర్లలో చదువుతూనే వుంటాం. యిలాంటి అమ్మాయిలని ఎవరాదుకుంటారు? ప్రభుత్వం ఆదుకోవాలి. అలాటి హోములలో పెట్టిన పిల్లలు ఆ కట్టడికి వుండలేక, తిండి సరిగ్గా దొరక్క స్వేచ్ఛకోసం పారిపోయి ఇలాంటి జీవితాలే ఎన్నుకుంటారు. ఈ బతుకు ఇంతే... పోనీ ఈ ఒక్క రోజుకీ తాళం తీసి బట్టలవి తీసుకోనిస్తే జాలనిపించి వెళ్లి సెక్రటరీతో మాట్లాడాను. "మనం జాలిపడి తాళం తీస్తే డబ్బులివ్వరు. పదిరోజుల బట్టి చీకట్లో నీళ్లు లేకుండా వుంది గాని డబ్బిచ్చిందా? అయినా తెలిశాక కూడా ఇలాంటి వాళ్లని ఇంకా వుండనిస్తే అందరూ మనల్ని అంటారు యాక్షన్ తీసుకోలేదని. ఇంత స్ట్రిక్ట్‌గా వుండకపోతే డబ్బు కట్టరు." అన్నాడు. అదీ నిజమే. రూల్సు రెగ్యులేషన్స్ పాటించాలి గదా! అలా పదిగంటల వరకు మేం దయతల్చి తాళం తీస్తామేమోనన్నట్లు కూర్చున్నారు. తరువాత ఇంక లాభం లేదనుకుని వెళ్లిపోయారు.

* * * * * *

పది పదిహేను రోజుల తరువాత ఎవరో యిద్దరు కుర్రాళ్లని వెంటబెట్టుకు వచ్చింది. ఈలోగా వాళ్లు వెళ్లిన ఓ రెండు మూడు రోజులకు ఆ యింట్లో అమ్మాయిలు ఏమయ్యారంటూ రాత్రిళ్లు మగాళ్లు వస్తూనే వున్నారు. వాచ్‌మెన్ తిట్టి ఆ అమ్మాయి ఇల్లు ఖాళీ చేసింది అని చెప్పాక రాకలు తగ్గాయి. డబ్బుకట్టి తాళం తీయించుకుని సామాన్లు ప్యాక్ చేసుకుని తీసుకువెళ్లిపోయింది. వెళ్లేముందు "ఎక్కడికి వెళ్తున్నావు" అన్నా వుండబట్టలేక. నావంక నిర్లక్ష్యంగా చూసి "ఓల్డ్ సిటీకి. మీలాంటి మర్యాదస్తులుండే చోటికి కాదు లెండి." అంది వ్యంగ్యంగా. ఆ వ్యంగ్యంలో హేళన కంటే బాధ వుందని అనిపించింది.

(ప్రియదత్త మాసపత్రిక, **16.10.2002**)